

"תערוכות תל-אביב" / הארץ / 28.10.60 / תע' יחיד / מוזיאון תל-אביב

אליהו סיגד (סיגרד) מציג ציורי גואש ושמן שנוצרו בחמש השנים האחרונות. נושאו העיקרי של סיגד הוא נוף עם דמויות אדם. אין האדם בנופים אלה תופס תפקיד מהותי-תכני, אלא הוא יותר חלק מהתיאור היום-יומי של המציאות המקרית המצוירת. סגנון ציורו של סיגד נובע מהמשך סגנון הציור הריאליסטי המקובל עם צלקות התפוררות עמוקות, שנגרמו ע"י השפעות האמנות המודרנית שלא עוכלו. מבחינה צורנית, עוקב סיגד אחרי הצורות החיצוניות של הבתים או הדמויות בלי להוסיף אלמנטים טקסטוריאליים או רישומיים המשווים לצורות אלה משמעות נוספת לזו יום-יומית. במערך צורני זה, כבר אפשר למצוא פריצות אלכסוניות שהן רצדיבים של תחילת הקוביזם.

217 מבחינה צבעונית, יש להבדיל בין גישתו של סיגד לציורי הגואש ובין גישתו לציורי השמן. בציורי הגואש זהה, כמעט תמיד, משטח הצבע עם המשטח המוגדר ע"י הקו, ללא כל פיצוי לניואנסים במשטח האינדווידואלי. לעומת זה מנסה סיגד בציורי השמן להשיג

צבעוניות ע"י שימוש בהרבה צבעים במפוזר. התוצאה היא שברוב המקרים אין רואים את העצים בתוך היער, ולמרות הצבעים המרובים, אין הציור צבעוני ונראה כלא מאורגן צבעונית. אם בציורי הגואש מושג לעיתים ניקיון דקורטיבי היונק את השראתו מהציור הדקורטיבי של מאטיס, כמו בציור "דאינה מחללת", הרי בציור השמן לא כך הוא. הגישושים לכיוון קומפוזיציה אבסטרקטית בגואש ("אטיוד" 32 ו-19), אינם מגיעים לביטוי מלא.

יואב בראל, בין פיכחון לתמימות: על האמנות הפלסטית בשנות ה-60 בתל אביב, מוזיאון תל אביב לאמנות, 2004